

"Sóc una persona d'hàbits. M'agrada fer sempre el mateix"

I és que hi ha coses que no canvien: ell ha estat sempre un amant d'aquell punt d'imperfeció que arrossega tothom amb justícia: "Valoro la simpatia, la cultura, la intel·ligència, però tot en petites dosis, mai en excés. Odio l'excel·lent, prefereixo el notable amb mèrit. Crec que el més adient és tenir una mica de traça i també una mica de força, una mica de tot". També és una persona d'hàbits: "M'agrada fer sempre el mateix. No variaria res del que vaig fer ahir ni del que he fet avui. Visc la vida d'aquesta manera i n'estic molt content. però també confesso viure atrapat per una obsessió: la puntualitat. No puc evitar-ho".

"L'esport en general és i serà sempre el meu gran vici"

I per algun vici: "La bici. L'esport en general és i serà sempre el meu gran vici. M'agradaria tenir-ne d'altres, sempre en el sentit positiu de la paraula. Per exemple, m'agradaria ser col·leccionista d'alguna cosa. Una vegada em va agafar la dèria de col·leccionar rellotges suïssos i en vaig arribar a reunir uns quants. Però allà es va quedar. Notinc prou voluntat...totes aquestes coses arriben i tornen a marxar. És una pena"- sense perdre el somriure s'acosta els braços al pit, els creua i s'alia a la

resignació.

Volem saber si el Txitxi és romàntic. La seva dona treu el cap per la porta de la terrassa. Ens ve a dir adéu. "Sóc romàntic, Candi? -li pregunta-. Ella dubta un moment i respon: "Psè...no ets una persona de detalls, però sí, amb els anys has guanyat en romanticisme". I després d'aquest breu parèntesi, torna a ser amb nosaltres, per delectar-nos tot obrint esclatxes de la seva carcassa d'home corrent. A cada nova pregunta, un equilibri i una seguretat modestíssima responen sense fer soroll, gairebé de puntetes. Sembla com si, sense voler-ho, s'escapessin d'ell fermes conviccions.

"Sempre he tingut ídols, a alguns d'ells he estat molt fidel. En Bjorn Borg n'és un i l'altre és en Michael Jordan(...). Que si faria d'ells personatges clònics? I tant! però també d'alguns bombonet, com la Sharon Stone o la Kim Basinger"- diu rient.

"I en el món de la política, de la literatura, del cinema, i fins i tot de la gastronomia, em passa alguna cosa semblant. Admiro molt en Joaquim Nadal. M'entusiasma l'Antonio Muñoz Molina: m'agrada el seu estil i la manera com s'acosta a la meva generació. Un còmic que també m'agrada molt és en Woody Allen: sempre és un bon motiu per riure. Només cal veure-li la cara. I pel que fa al menjar, les olives i les angules em xiflen. Llàstima que vagin tan cares!".

Ara respon un Txitxi Creus moral, quan li preguntem com es manifesta davant de la vida en general i quina és la seva postura concreta davant l'avortament i l'eutanàsia: "Ja he dit abans que jo sóc un gran amant de la vida, però

reconec que dins de marcs legals i no extrems estic a favor de les dues coses".

"Quan era petit, somiava estar com estic ara. Poder viure sense treballar"

I per posar el punt i final a aquestes declaracions més personals: quin és el teu somni daurat? "Quan era petit, somiava estar com estic ara. Poder viure sense treballar. Per a mi, dedicar-me al bàsquet és una cosa que faig tan a gust que no me la plantejo com una autèntica feina. Quan em retiri, vull fer altres tipus d'esports: ciclisme, atletisme... i quan em jubili, als seixanta-cinc anys, fer el mateix que als quaranta-cinc, però ajustant-ho als condicionants de l'edat. No puc haver estat més afortunat".

I, de nou, al seu cotxe. Suede torna a sonar. Aquest cop, per acompanyar-nos fins a "Can Quico".

Isabel Pérez
Eva Rosado
Sergi Solà